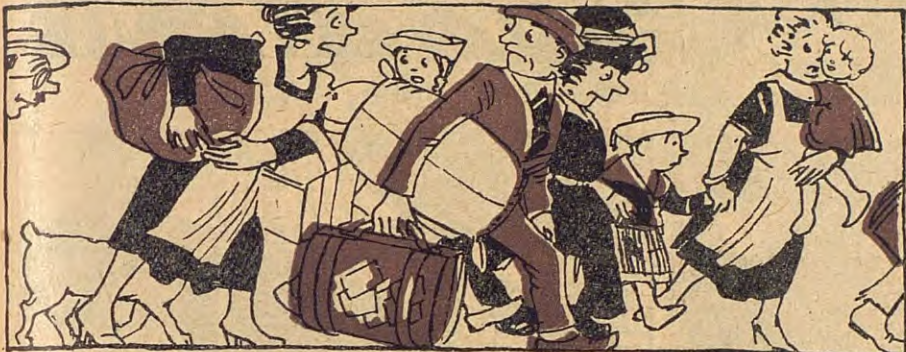


VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET



La majoria de la gent (els que poden... i fins molts que no poden) en arribar els primers dies del juliol agafen les maletes i cap a Gratallops, Caldetes o Viladrau, a estiuajar.



Però jo, que sóc més pràctic que ells, sense moure'm de Barcelona, disfruto del camp amb tots els seus detalls, gràcies al meu enginy (modèstia a part).



Al voltant de la banyera he pintat un paisatge. Està clar que m'ha quedat una mica futurista, però tan se val! Un oportú ventilador imita la fresca del bosc.



Frego sobre d'una ampolla amb un tap de suro mullat... i em quedo embadalit amb els poètics cants del rossinyol.



Amb el desgrac d'un bon pa de gel, he lograt imitar la font gemada i adorable de la Crossa del Montseny.



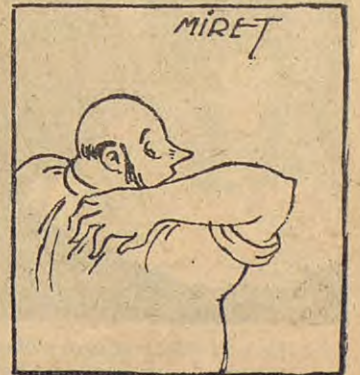
Per a dormir, m'he instal·lat en el rebost. Les flaires que es gaudeixen són idèntiques a les que es respiren a la masia: tomàquets penjats, formatges, pernills...



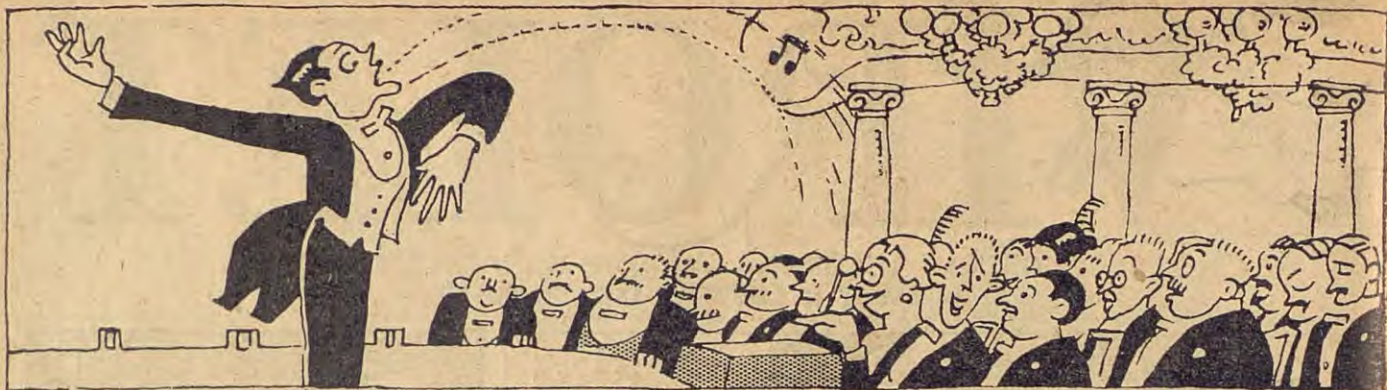
Un gramofó d'empipadora potència m'engresca amb fox-trots, valsos, concerts de cornet i de fiscorn i «solos» de contraaix... Així celebros la festa major.



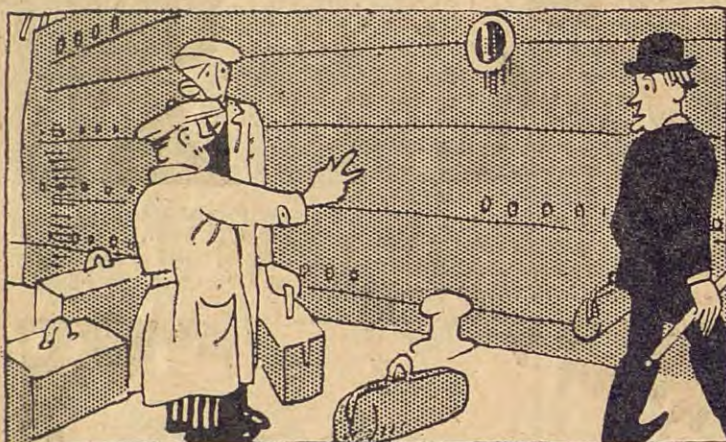
I per acabar de fer-me la il·lusió que frueixo d'un esplèndid estiu rural, fins imito els mosquits amb un violí i amb polvos de pica-pica.



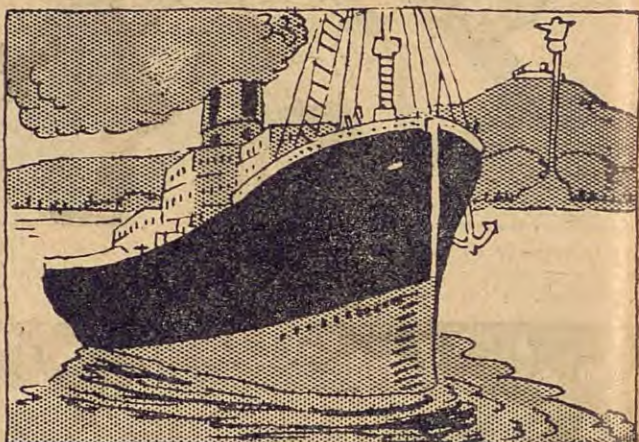
MIRET



—Té molt bona veu aquest tenor. Però em sembla que si representés no tindria «taules».



—Mira: aquell tenor s'embarca igual que nosaltres.



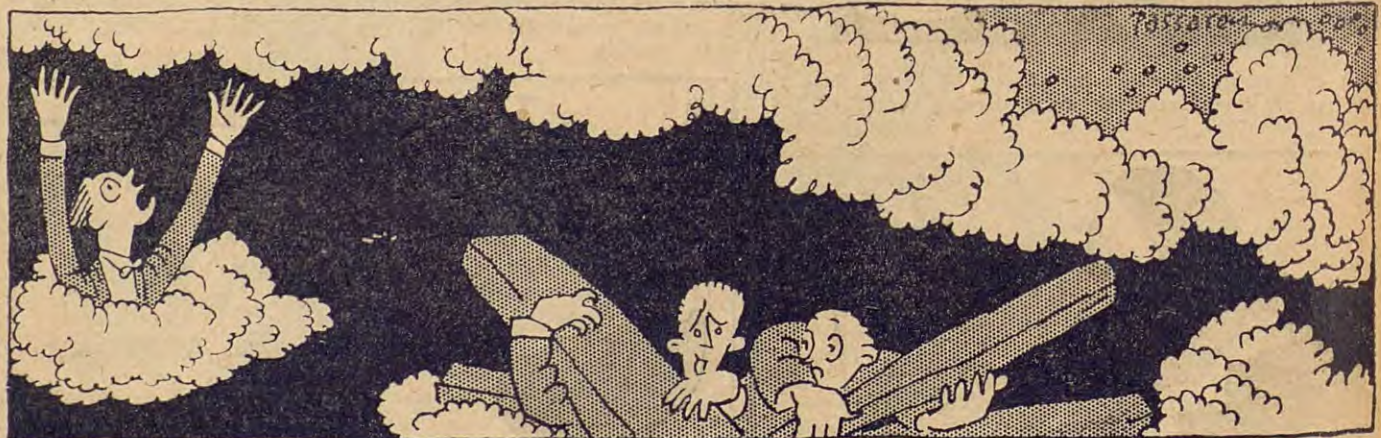
En arrencar el vapor ressonà un «Costa las de Levante» de forma esplèndida.



Qui sap! Potser aquell crit remogué l'atmòsfera. El cert és que va esclatar un temporal terrible i el vapor naufragà.



I, com és natural, naufragaren també els passatgers. El tenor demanava socors en do de pit.



—Es una llàstima que s'ofegui aquest tenor perquè té molt bona veu.
—Sí; però veus com ja t'ho deia jo que no tenia «taules»?... Mira: ni un trist tauló!

MISTER FLIK-AND'O

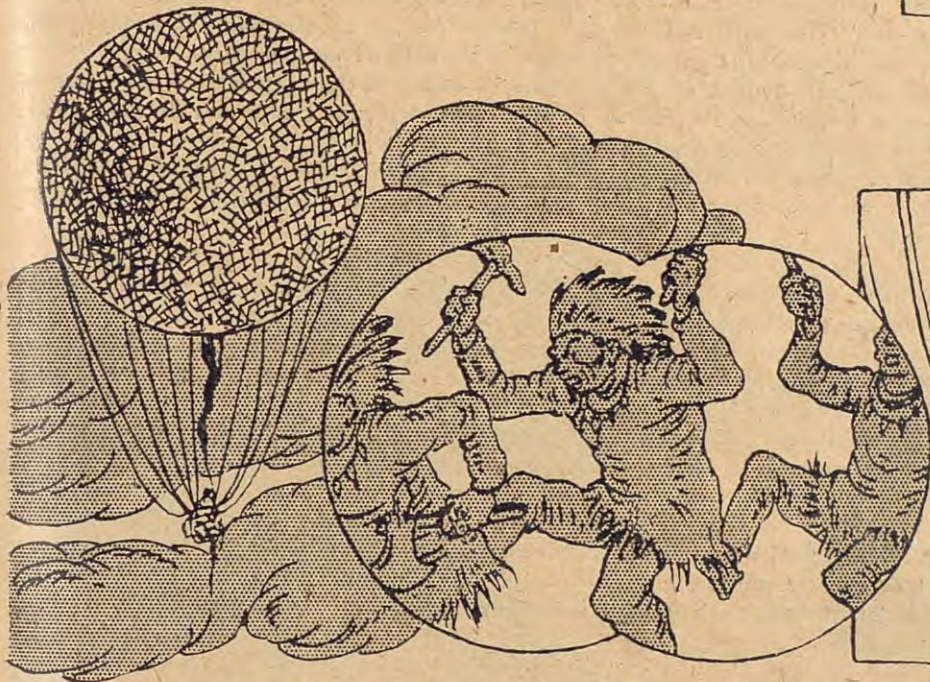


El retrat d'aquest senyó que veuen en la rodona és de Mister Flik-and-ó.

Com que en globus es vol alçar els seus amics l'obsequien amb un suculent sopar.



Es un moment d'emoció, impossible d'explicar-se, el moment de l'ascensió.

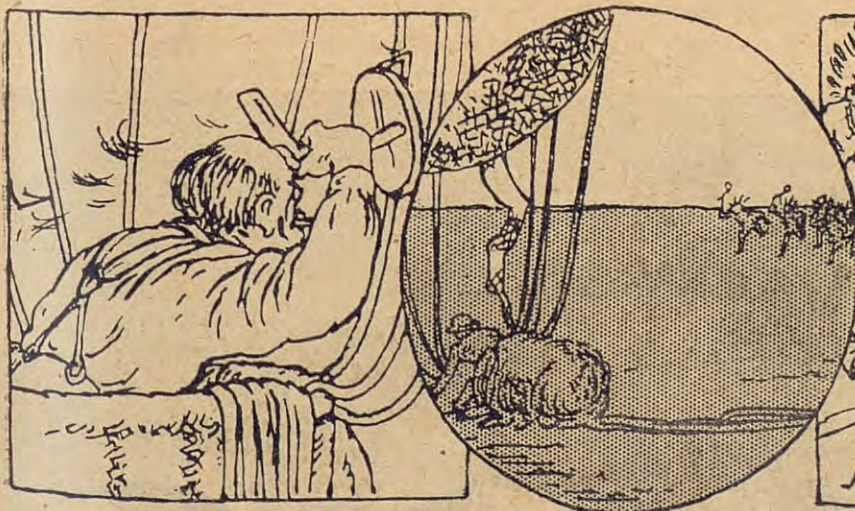


Tan de dia com de nit per l'atmòsfera es passeja en Flik-and'ó, decidit.

Veü, mirant amb les ulleres, una colla d'indis braus caçadors de cabelleres.



Com que el globus va baixant, de les costums d'aital tribu s'entera l'home a l'instant.



Aprofitant els moments, la closca amb una navaja s'afaita cuita-corrents.



I als indis, a l'arribar, els hi diu boi saludant-los: —Nois, no hi ha res a pelar!

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)



—Es opinió de Flimnap que durant aquest temps us amagireu tant, que després de la vostra mort serà cosa facilíssima, empleant-hi cinc o sis mil homes, el tallar el vostre cos en petits trossos per a enterrar-los a distància. Així estan certs que no hi haurà perill de cap epidèmia.

—Si que m'estimen!—murmurà tristament en Samuel.— Em volen fer desaparèixer a trossos. Mala fi, en veritat, per un home tan «sencer» com jo!

—No pas tot, a trossos—replicà Reldresal.—Ja està decidit que el vostre esquelet anirà a enriquir el valuós museu nacional... Això és tot i és, a fe, un xic massa. No més tinc d'afegir que dintre de tres dies volen començar les operacions del progressiu dejuni.

Dit això, el Secretari del Rei s'aixecà i decidí anar-se'n. Gulliver li remercià novament l'honradíssim geste que havia acomplert i per a evitar-li la fadiga de baixar tantes escales, el deixà suaument a terra prenent-lo per sota l'aixel·la. I el nobilíssim funcionari se n'anà amb les mateixes

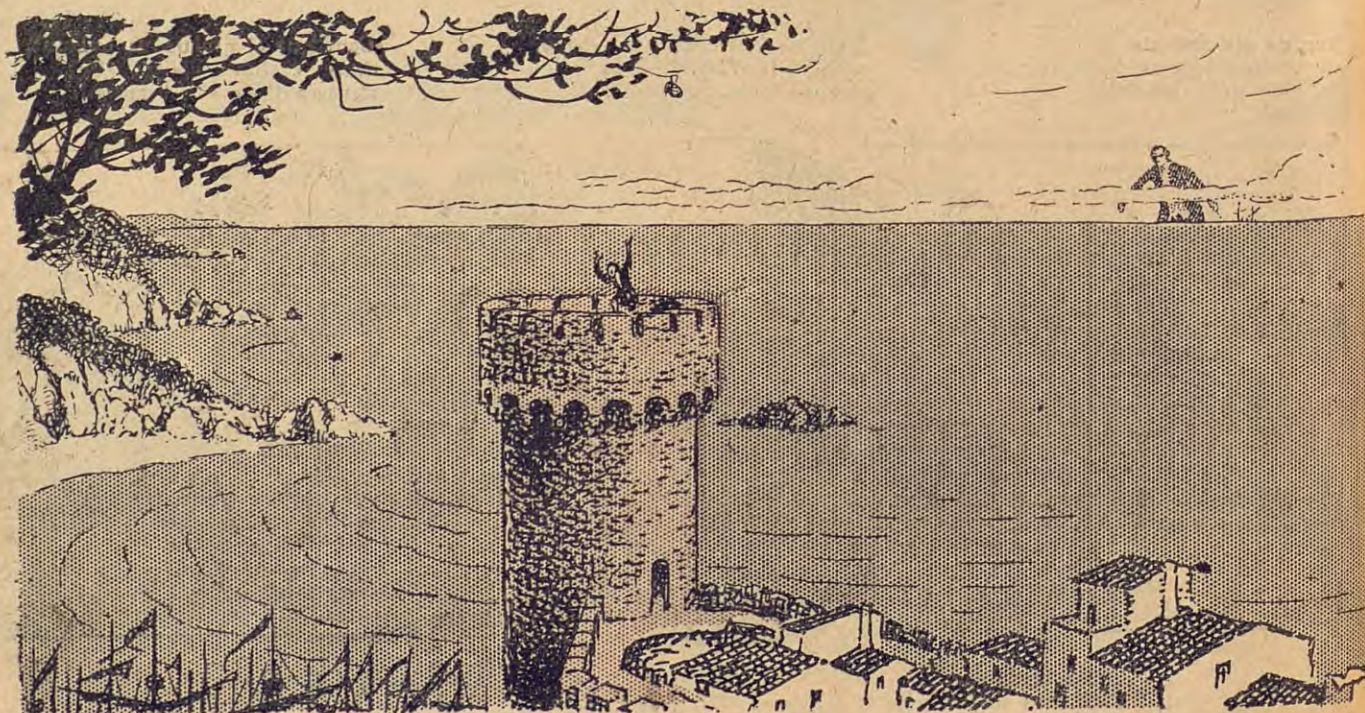
precaucions amb què havia arribat. La primera intenció d'en Samuel fou la de tirar-ho tot en orris. Volia cremar la ciutat, volia esmicelar-ne els edificis a «shoots», volia plantar cara a tota aquella colla de dolents i de desagraïts... Però es recordà que havia promès respectar les lleis i les autoritats del país. D'altra part, i aquesta fou l'important, Gulliver era un home excel·lent i no volia fer pagar a tants mils «justos» la culpa d'una dotzena de «pecadors».

Així és que aprofitant el permís que un jorn li donà el Rei de visitar Blefuscú, decidí marxar com més aviat millor. I a la mateixa nit s'entretingué fent-se el farcellet de tot ço més necessari que guardava i a la matinada següent, amb totes les precaucions i donant una bona volta per a no passar massa a la vora de la ciutat, es dirigí vers el port. Ja allí —i després d'adreçar un darrer esguard de comiat a Mildendo la bella, que dormia en el silenci—prengué un gran vaixell de guerra, hi lligà una corda i posant en l'ampla coberta el farcell, mig a peu i mig nedant, prengué la direcció de l'imperi veí, tot fent seguir la nau guerrera.

Com un regueró de pólvora que s'inflama en un moment, el poble de la primera vila marítima de Blefuscú s'enterà en pocs instants de l'arribada del «gegant» meravellós que amb tanta facilitat els hi havia capturat la esquadra. El guaita havia donat l'avis i aviat la sensacional nova omplí tota la població. Les gents deixaren el treball, les autoritats s'apressaren a fer-ne i en un instant s'empal·lià el port amb banderes i gallerets.

Així és que quan Gulliver posà peu a terra en la gran plaça que donava al desembarcader del port, quedà altament sorprès en veure la multitud que l'esperava i més encara quan una gran clamor de visques i aplaudiments arribà fins a les seves oïdes. De seguida s'avençà el representant de la ciutat a donar-li la benvinguda en un discurs altament eloqüent—però pronunciat a grans crits—que en Samuel entengué molt bé, car el llenguatge de Blefuscú era molt semblant al de Liliput.

Gulliver respongué en veu no molt alta—per tal de no ferir els sensibles orguens auditius dels blefuscuns—que agraià en l'ànima la rebuda més que cordial de què era objecte, que procuraria fer-se digne en tota ocasió de l'estima que li mostraven i que desitjava avans que tot presentar els seus humilíssims respectes a l'alta personalitat del cap de l'Estat.



Se li respongué molt amablement que a l'instant anava a satisfer-se el seu desig i que li destinaven dos guies per a conduir-lo a la capital, on seria rebut de seguida per l'Emperador. I, acompanyat dels vïtors de la gentada entusiasmada, atravesà la ciutat marítima per a emprendre l'ample i ben cuidada carretera que aconduïa a Cendosi.

En Samuel patia, car, encara que feia tot el possible per a caminar a poc a poc, devia tenir molta cura en no aixafar els guies que anaven al seu davant, els quals es veïen precisats, d'altra part, a córrer com uns esperitats per tal de no ésser atrapats pels terribles peus de l'«home-muntanya». Així és que aquest es decidí proposar-los-hi de portar-los sobre la seva mà a fi que ells des d'allí li indiquessin en cas de dubte el camí que calia emprendre. Ho trobaren molt en-certat els dos esporuguits i ja fadigats funcionaris, i Gulliver els posà sobre una de les seves mans fent així ràpida-ment el camí i no tardant pas gaire a arribar enfront de les portes de la capital. Mentre els guies s'apressaven a anar a avisar a un dels Secretaris d'Estat l'arribada del «gegant», aquest s'esperà tranquil·lament assegut a terra, arreglant-se un xic per a posar-se presentable. No tardà en aparèixer un alt personatge de la cort, donant-li la benvinguda i anunciant-li que el seu Emperador es preparava per anar-lo a rebre immediatament amb tota la pompa i l'esplendor que una tan preuada visita es mereixia.

I en efecte, aviat una fastuosa comitiva es deixà veure per la porta principal de la ciutat. Militars amb els uniformes de gran gala, cavallers ricament abillats, dames luxosament agençades, nobles i savis plens de condecoracions i creus i Sa Majestat Imperial amb la seva augustíssima esposa i el seu gentil hereuet. I el tot, encerclat per uns milers de soldats i per una gentada enorme.

Gulliver posà un genoll en terra, es tragué el capell i féu un profund acatament. Després digué quatre mots per a saludar l'imperial família, a l'Estat de Blefuscú i a la ciutat de Cendosi, fent patent que els mòbils que l'impulsaven a fer tal visita eren donar satisfacció a un oferiment amable i, més que res, per a proporcionar-se el gust avans de veure de poder trobar la manera de tornar al seu país, d'admirar d'aprop un poble meritori en tots conceptes.

Befare-Tomescu-Eurate-Guimo-Sole-Pate-Mal-Sie-Ruf-Ep — que aquest era el nom de l'Emperador, potser per a competir i guanyar al del Rei veí—li donà el més coral «Déu-vos-guard» dient-li que l'estranger no entrava allí com un presoner sinó com un hoste digne de tots els respectes i de totes les atencions; que allí podia fer tot el que li vingués de gust sense altres restriccions que les que l'imposessin el seu clar enteniment



i el seu reconegut talent, i que aquesta natural hospitalitat no obligava per a res al foraster en ço que feia referència a col·laboracions de cap mena.

Aquest discurs que, com es pot veure, estava ple d'«indirectes» per a Lilibut, fou ovacionat per tots els presents i sincerament agraït per en Samuel, qui no sabent com correspondre-hi, llençà un crit—una mena de tro—que li sortí de l'ànima: «Visca Blefuscú!» Encara que un xic sobtats pel terratrèmol de l'exclamació, els blefoscuns volgueren simular una gran serenitat—tot per a fastiguejar als ex enemics—i correspongueren a la gentilesa de l'«home-muntanya» amb crits de «Visca Gulliver!», i «Visca el cavaller ardit!»

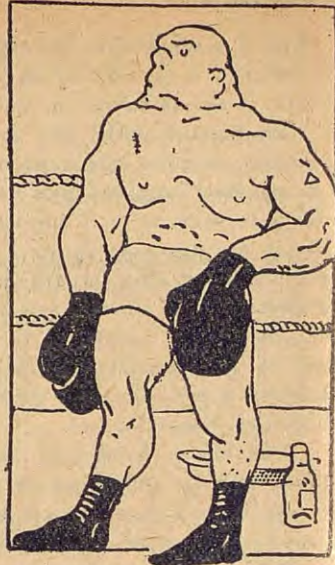
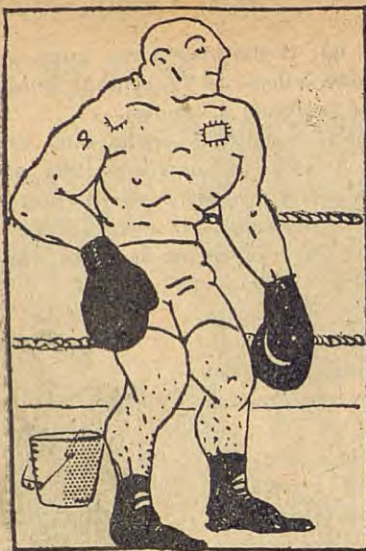
Les promeses de l'Emperador no foren pas paraules al vent. En veritat, mai en Samuel havia gaudit de més llibertat i mai havia sigut tan ben tractat com a Blefuscú Tan sols trobava a mancar una mica de sostre per aixoplugar-se, car si bé les nits serenes no l'importava gaire geure a l'aire lliure, era bastant desplaent fer-ho quan el cel enviava l'aigua per l'amor de Déu. Però, en fi, allò no era un gros inconvenient per a viure gairebé feliç. I Gulliver s'ho hauria cregut del tot si la forta nostàlgia de l'allunyament de la pàtria no l'hagués guanyat ja per complet. Enyorava l'Anglaterra, el seu país estimat.

Prou que l'Emperador intentà distreure'l en festes brillantíssimes, prou els governants li demostraven el millor afecte i prou el poble li probava la seva afeció pregant-li que prengués estada definitiva a Cendosi, on tot ço que desitjés li fóra graciosament concedit.

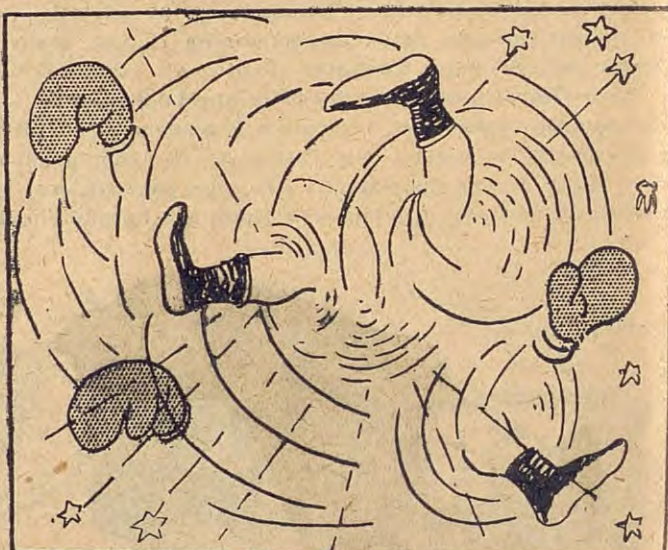
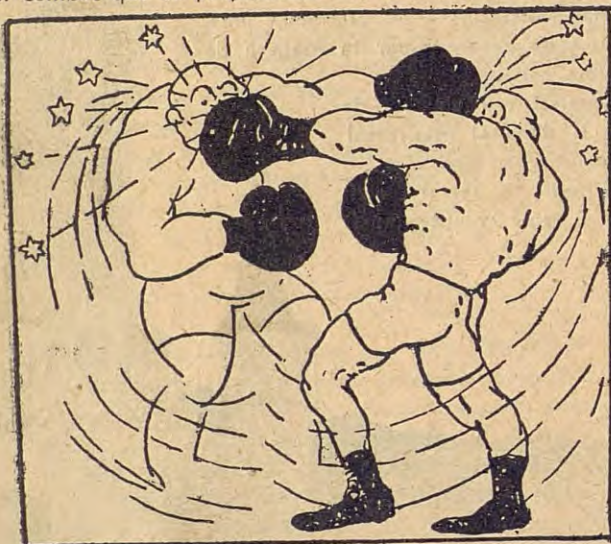
Però en Samuel respongué al cap de l'Estat, als ministres i al poble que, tot agraït infinitament les múltiples atencions de que era objecte, ell no tenia altra dèria, altra il·lusió, que poder trobar el mitjà de fer-se a la mar en cerca d'aquell país d'on havia sortit feia ja molt temps.

Per tal de complaure'l, en el Ministeri de Marina—que regia un home molt simpàtic, el revers de la medalla de Skyresh Bolgolam—s'estudià la possibilitat de construir una nau capaç d'aguantar el pes de l'estranger, però es tingué d'abandonar aquest projecte car es veié que resultaria pràcticament inútil.

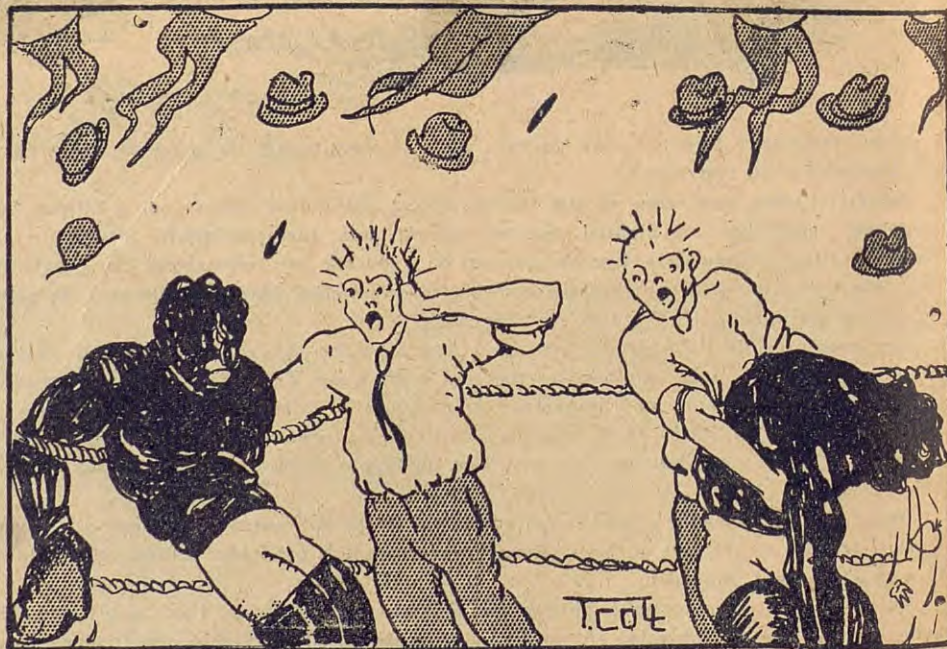
(Continuarà)



El campió de pes ploma tenia de lluitar! I això era més que suficient per a que el públic anés a corrua teta a veure el combat que es preparava entre el seu ídol i el campió de pes «cotó fluix».



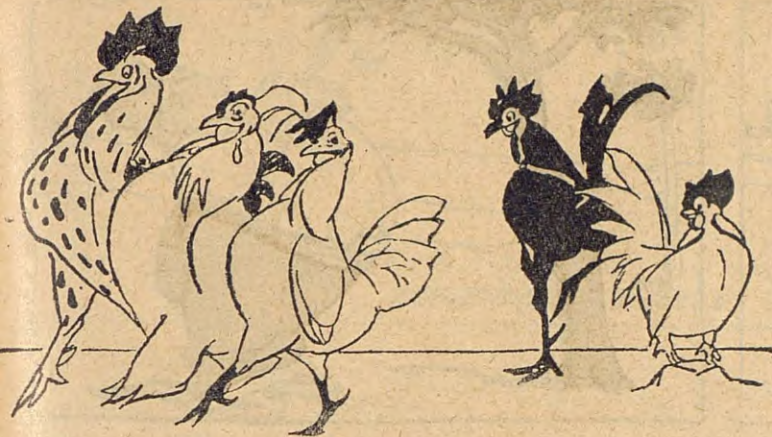
Els aficionats no s'havien pas enganyat. Als pocs moments de començada, la sensacional lluita arribà en un grau d'activitat sols comparable amb la d'un ventilador. Allò era una veritable pluja de «crochets», de «directes» i de «pinyacs» que esgarrifava. Era tal la fúria del combat, que ningú no podia fer-se càrrec de qui guanyava i de qui perdia. La extraordinària rapidesa en l'execució privava de seguir pas a pas les incidències de la lluita.



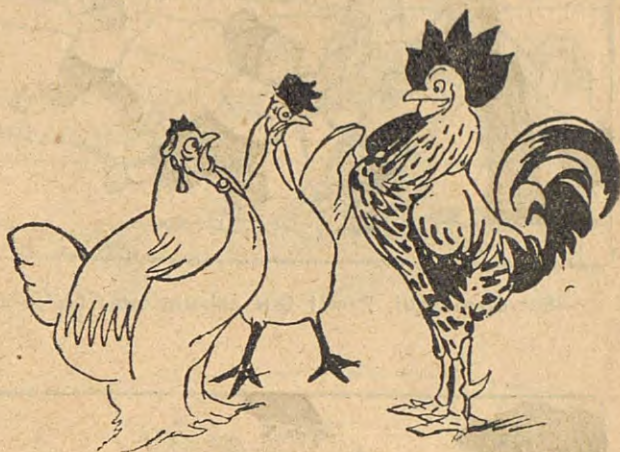
L'entusiasme devingué general i abastament demostratiu. Però, com és natural, arribà el moment en que els dos contendents no pogueren seguir, afadigats pel terrible esforç acomplert. Una esgarrifança de tragèdia recorregué la sala! Els campions, que havien començat el combat blancs del tot, havien acabat negres de cap a peus pels formidables mastegots repartits.

I continuaren essent campions com abans de pes «ploma» i «cotó fluix», i demés, d'un nou sistema de tenyir... fàcil i econòmic.

UN CALSASSES



De guapo, d'arrogant i de gentil, ne n'hi havia pas cap com ell. Era el gall més estimat i admirat... menys pels seus companys que es veien en pitjor condició. I ell, ple de supèrbia, se'n sentia tot enorgullit.



Les dues gallines més maques del galliner el trobaren acceptable en tot, en tot... menys en un detall abastament important, però.—«L'àstima de les plomes negres que l'enlletgeixen un xic!»—deia una.—«Doncs per a mi és ben bé al revés!»—refutava l'altra.—«Si no fossin aquestes plomes blanques que el desapareixen...»



I ell per agradar a les dues, digué:—«Això rail! No t'eni de fer més que treure ço que us desplaui.»—I el feble gall—car en el fons, malgrat el seu urc, era un calçasses...



...es disposà a que li eliminessin tot ço que podia fer-li perdre el valiment davant de tan formoses gallines. I una anà arrencant les plomes negres i l'altra les blanques...



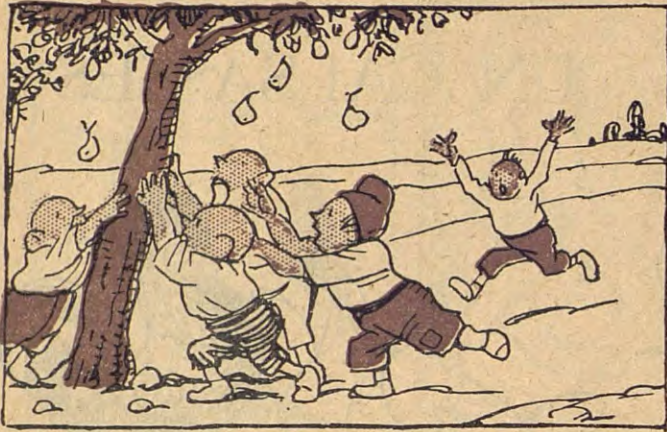
...fins que l'infeliç va quedar més pelat que el pobre contribuent, logrant que, en vista de la seva trista figura, les presumides gallines se n'anessin amb els companys suara despreciats. I el pobre gall, reconeixent la tonteria que havia comès, es planyia:



—Jo sí que l'he feta bonal! Si no fos que tot ço que jo tenia eren plomes, diria que m'han pres el pèll!

Solucions als consonants de la setmana passada:

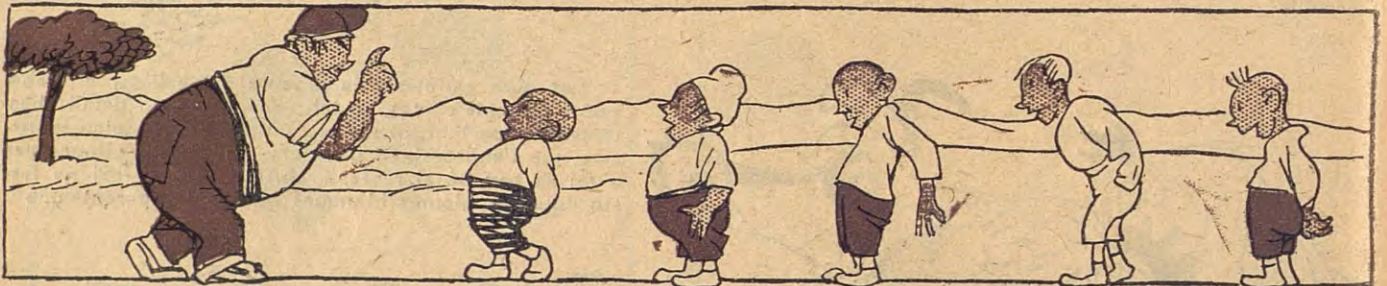
.....canotenegaa mar



—Sacsegem aquí, Peret! Que caiguin totes les peres!



—No sé què li passa a aquesta perera. La fruita ma- dura no s'hi aguanta ni vint-i-quatre hores.



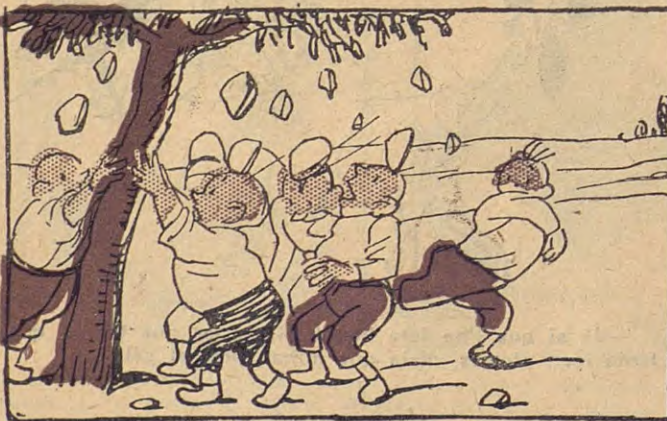
—Mireu, nois: tingueu compte amb les fruites. Les peres, moltes vegades fan mal.



—Ja veuràs si averiguaré jo qui és que se'm menja les peres. Un cabacet de grava i...



...a esperar qui éc el gosat que sacsejarà la perera.



—Quin tanto al cap! Quin cop més fort! D'aquesta pe- rera en cauen rocs!



—Veieu: ja us ho deia jo que, a vegades, les peres fan mal... al cap i no al ventre.

NET